

Hola a tots,

Com alguns ja sabreu, aquesta temporada he decidit canviar de club: del Club Atlètic Vic a l'Agrupació Atlètica Catalunya.

Vull agrair des d'aquí tot el que el Club Atlètic Vic m'ha donat. Gràcies a tots els monitors i entrenadors que he tingut. Gràcies a tots els amics per fer-m'ho passar tan bé i créixer junts, des de que tenia 4 anys fins ara. Gràcies a totes les juntes que han passat pel Club en aquests anys, perquè totes desitjàveu i intentàveu fer el millor per la nostra entitat. En definitiva, vull agrair a totes aquelles persones que han fet que el Club Atlètic Vic, aquest petit gran club que tenim, em donés una cosa que és impagable: una passió.

A més, vull animar a tots els nens (i no tan nens) de l'Escola d'Atletisme que mai deixin de disfrutar d'aquest esport. Que no es deprimeixin per no guanyar una cursa, per no entrar a un Campionat de Catalunya, per no fer una mínima del Campionat d'Espanya, ni per una lesió. Jo no era la més ràpida del grup de nens i nenes de l'escola. Jo no aconseguia mínimes ni medalles de Campionats. Jo no corria gens bé tècnicament i sempre sortia de les últimes dels tacs. He plorat per no haver entrat a l'equip de 4x80 infantil del Vic. Aquest any he plorat d'alegria per haver aconseguit entrar als dos Campionats d'Espanya Absolutos. No sóc l'Usain Bolt, ni tampoc he anat a les Olimpíades, ho sé. Però us puc assegurar que no heu de deixar mai de somniar, ni deixar que mals resultats no us deixin disfrutar de l'atletisme. Sobretot, passeu-vos-ho molt molt bé.

Aquest any he decidit canviar de club, competint per l'Agrupació Atlètica Catalunya, club del meu entrenador de ja fa dos anys i del meu grup d'entrenament. Quan l'any passat competien junts a Divisió d'Honor em feien molta enveja perquè amb les meves marques també hi podia tenir lloc i el fet d'estar al Vic em limitava. Així doncs, he decidit anar al club dels meus companys i amics d'entrenament, per seguir fent club, per seguir competint amb els meus amics, per seguir fent el que feia amb el Vic però a un altre lloc. Seguiré venint algun cap de setmana a Vic com feia l'any passat, així que de mi no us en desempallegueu...

Com va dir Samuel García, atleta canari, abans de córrer la final del campionat d'Europa: "Que no te digan que el cielo es el límite cuando hay huellas en la luna".

A reveure i... ens veiem per les pistes! Eternament agraïda,

Laia Gil Molas